Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4.50	Ἑξάμηνος	» 5.50
Τρίμηνος	» 2.50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ.10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος *Ἐν Ἀθήναις, 13 Ἰουνίου 1915* *Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 28*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Ὁ Ζὸ καὶ ὁ Λὸ ἀνερριχήθησαν εἰς τὸ σκαφίδιον, καὶ ἀφοῦ ἔλυσαν τὰ λωρία ποῦ τοῦ ἔσφιγγαν τὴν μέσην τοῦ ἀεροπόρου, τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ ἐδώλιόν του καὶ, ἀκίνητον ἐντελῶς, τὸν ἐξήπλωσαν χάμω.

Ἡ μὶς Μπρίδζ τὸν ἐξήτασεν ἀμέσως, ἠκρόασθη τὴν καρδίαν του, ἔψαυσε τὸν σφυγμόν του καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἀνήγγειλε :

—Ζῆ... δὲν εἶνε παρὰ λιποθυμία. Ἡ καρδία πάλλει, ἀλλ' ἄτακτα... Εἶνε ἀνάγκη νὰ τοῦ κάμωμεν τεχνητὴν ἀναπνοήν.

Τότε ὁ ἀπαθὴς Σὲρ Ράλφ, δραστηριώτατος μόνον ὅταν ἔπρεπεν, ἔσκυψεν ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς, ἐκόλλησε τὸ στόμα του εἰς τὰ χείλη του καὶ τοῦ ἐφύσησε πέντε ἓξ φορὰς, μὲ δύναμιν φυσητῆρος σιδηρουργείου, τὸν ἀέρα τῶν πνευμόνων του.

Κατόπιν ἡ μὶς Μπρίδζ ἐπλησίασεν εἰς τὴν μύτην του ἓν φιαλίδιον μὲ ἀμμωνίαν καὶ ὁ λιποθυμος ἀεροπόρος ἐπανῆλθεν ἀμέσως εἰς τὴν ζωήν.

Ἀφοῦ ἔβηξε δύο-τρεῖς φορὲς, ἐπταρνίσθη ἰσχυρῶς, ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ ἤρχισε νὰ ἀναπνέῃ ταχέως. Τότε ἐκύτταξε γύρω του, εἶδε τοὺς ἀγνώστους ἐκείνους ἀνθρώπους σκυμμένους ἐπάνω του καὶ ἀντίκρυ, τὸ ἀεροπλάνον του σῶον.

Ἡ θέα αὐτὴ τῷ ἀπέδωσεν ὅλην του τὴν διαύγειαν καὶ ἀνέκραξεν εἰς καθαρωτάτην γαλλικήν :

—Ὥστε λοιπὸν δὲν πέθανα ;

—Μὰ ὄχι, κύριε, δὲν πεθάνατε τῷ ἀπεκρίθη ὁ Ραοὺλ, εὐτυχὴς ποῦ ἤκουε τὴν γλῶσσάν του ἀπὸ ἕνα τόσῳ τολμηρὸν ἀεροπόρον. Καὶ τί θαυμασία προσγείωσι ποῦ ἐκάματε ! Ἄ, ἦτον ἔξοχος !

Ὁ ἄνθρωπος ἀνεκάθησε καὶ κυττάζων τοὺς σωτῆράς του, ἠρώτησε :

—Μπᾶ ! εἶσθε Γάλλο ;.. Πατριῶτες λοιπόν !

—Ὄχι ἐντελῶς, ἀπεκρίθη ἡ μὶς Μπρίδζ μειδιῶσα· ἀλλὰ δὲν σημαίνει τίποτε· μπορεῖτε νὰ μᾶς διηγηθῆτε ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε· θὰ σᾶς ἐννοήσωμε.

—Ἐγὼ ὅμως εἶμαι Γάλλος ! προσέθεσεν ὑπερηφάνως ὁ Ραοὺλ.

Ὁ ἀεροναύτης παρεκάλεσε νὰ τοῦ φέρουν ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνον κάποιον φιαλίδιον, καὶ ὁ Ραοὺλ ἔτρεξε προθύμως. Ἤπιε ἀπὸ αὐτὸ τρεῖς-τέσσερες ρουφιὲς καὶ συνῆλθε περισσότερον. Καὶ βλέπων ὅτι ὅλοι ἐπερίμενον ἀνυπομόνως τὴν διήγησίν του, ἤρχισεν ἀφελῶς :

—Μὰ νὰ, εἶμαι κ' ἐγὼ ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος. Ἐπειδὴ δὲν εἶχα νὰ κάμω ἄλλο καλλίτερο, τῶρριξα στὴν ἀεροπλοΐα, πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν. Πῆρα τὸ πτυχίον μου στὸ Μουρμελὼν, ἔπειτα, ἐπειδὴ ἔβλεπα ὅτι στὴ Γαλλία δὲν ἦταν μεγάλες δουλειὲς, ἔφυγα γιὰ τὴ Χιλή. Μ' ἐμίσθωσε ἕνας ἐπιχειρηματίας, νὰ κάμω πτήσεις ἐπιδείξεως στὴς ἑορτὲς τοῦ Σαντιάγου. Ἀλλὰ μοῦ τάφαγε, τῶσκασε καὶ

«Φθάνει νὰ μὴν ἔπαθε τίποτα τοῦτο !»
(Σελ. 222, στ. α'.)

«Ὁ σὲρ Ράλφ ἐκόλλησε τὸ στόμα του εἰς τὰ χείλη τοῦ ἀσθενοῦς...» (Σελ. 221, στ. α'.)

μάφησε. Ἐγώριζα ἐδῶ ἐφτά καὶ πάντα ἔβλεπα μπροστά μου αὐτὴ τὴ θεόρατη Κορδιλλέρα. Μοῦ εἶχε καθήσει στὸ στομάχι. Μιὰ μέρα, ἐνῶ ἀγκομαχοῦσε ὁ μοτέρ μου, εἶπα: «Δὲν περνῶ ἀπὸ κάνω; Θὰ ἦταν ὡραῖο ρεκόρ, καὶ γιὰ τὴν Ἀμερικὴ καὶ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο. Ἂν ἐπιτύχω, ἔκαμα τὴν τύχη μου. Ἂν ἀφύσω τὰ κόκκαλα κεῖ-πάνω, τί ἐκεῖ τί ἄλλοῦ!..» Ἔτσι ἀπεφάσισε νὰ κάμω τὴν κουτουράδα. Αὐτὴ εἶνε ἱστορία τοῦ λεγομένου Καγιέτ.

—Μὰ εἶνε ἔξοχο, μοναδικὸ αὐτὸ ποῦ κατωρθώσατε, ἀνέκραξεν ἡ μίς.

—Ἀλήθεια, δὲν ἐργάσθηκα ἄσχημα ἕως τώρα, ὡμολόγησεν εὐχαριστημένος ὁ ἀεροπόρος. Πέρσυ, ὁ Ἀργεντινὸς ἐκεῖνος φανταράκος, ὁ Φέλς, ὑπέρασε τὸ Ρίο-ντὲ-λά-Πλάτα. Ἐχάλασαν τὸν κόσμο γιὰ τὸ ρεκόρ του. Ἀλλὰ νά, ἐγὼ τὸ κατέρριψα!

Ὁ Παρισινὸς ἐσηκώθη, μὲ κάποιαν δυσκολίαν ἀκόμη καὶ ἠρώτησε:

—Μὰ τί ὥρα εἶνε;

—Ἑπτὰ καὶ τέταρτο, ἀπεκρίθη ἡ μὶς Μπρίδζ, κιττάζοντσα τὸ βραχιόλι της.

—Ἔκαμα λοιπὸν μιὰ ὥρα γιὰ νὰ ἔλθω ἀπὸ τὴ Σάντα-Ρόζα ὡς ἐδῶ... Ἀλήθεια ὅμως, δὲν ἦταν εὔκολο. Πέντε-ἕξη φορὲς ἐνόμισα πῶς θὰ τὴν πάθω. Ἕνας φοβερὸς ἄνεμος μὲ σήκωνε ἀπὸ κάτω. Ἀλλὰ βάσταξα καλά, ὁ μοτέρ μου ἐδούλεψε θαυμάσια καὶ ἀνέβηκα, ἀνέβηκα... Ἀπὸ τέσσερες χιλιάδες μέτρα, εἶδα τὸν Ἐσταυρωμένο καὶ τὤβαλα γραμμὴ ἐπάνω του· ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη μοῦ ἦλθε ζάλη··Πῶς μπόρεσα νὰ προσγειωθῶ, χωρὶς νὰ τὰ σπάσω ὅλα; Δὲν ξέρω οὔτε κ' ἐγώ. Ἀδιάφορο! Τὸ ζήτημα εἶνε ὅτι τὰ κατάφερα. Δὲν μοῦ μένει τώρα παρὰ νὰ κατέβω ἀπὸ ἐδῶ, ποῦ εἶνε εὔκολο.

—Πῶς; ἠρώτησεν ὁ Ραοὺλ ἐνθουσιασμένος· θὰ κατεβῆτε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος μὲ τὸ ἀεροπλάνο σας;

—Ὄχι, παίζουμε! ἀπεκρίθη ὁ Παρισινός. Ἄλλως τε τώρα εἶμαι καλλίτερα. Μόνον τὸ κεφάλι μοῦ πονεῖ λιγάκι, ἀλλὰ φθάνει ποῦ εἶνε καλὰ ὁ μοτέρ. Σὲ μισὴ ὥρα θὰ εἶμαι στὸ Ζουνκὰλ ὅπου μὲ περιμένουν οἱ φίλοι. Ἄ, τί θὰ γίνῃ ὅταν θὰ φθάσω ἐκεῖ μ' ὅλα μου τὰ κόκκαλα γερὰ καὶ θὰ ρίξω τὸ ρεκὸρ τοῦ Φέλς! Μέρες θὰ μιλοῦν γιὰ μένα ἡ ἐφημερίδες!

Λέγων αὐτά, ὁ νέος ἐπλησίασε τὸ ἀεροπλάνον καὶ τὸ ἐξήτασε μὲ ἀγωνίαν.

—Φθάνει νὰ μὴν ἔπαθε τίποτε τοῦτο! ἐψιθύρισε.

Τὸ σύστημα τῆς προσγειώσεως ἦτο σῶον, αἱ δὲ πτέρυγες τεντωμέναι εἰς τὴν ἐντέλειαν καὶ ὁ μηχανισμὸς τοῦ πηδαλίου ἀπείρακτος.

Εἰς ἐπόπτην τῶν ἐξακριβώσεων τούτων, ὁ Καγιὲτ ἐξέπεμπε κραυγὴν χαρᾶς. Ἔμενε νὰ ἐξετασθῇ ὁ κινητὴρ καὶ πρὸς τοῦτο ὁ ἀεροπόρος ἀνερριχήθη εἰς τὸ σκαφίδιον, ὑπὸ τὰ θαυμαστικὰ βλέμματα τῆς μὶς Μπρίδζ, ἡ ὁποία παρηκολούθει μ' ἐνδιαφέρον ὅλα του τὰ κινήματα.

—Ὡραῖα! ἐφώναξεν ὁ Καγιὲτ θριαμβευτικῶς. Πολὺ ὡραία!.. Εὐτυχῶς ποῦ ἔχω ἀκόμη καὶ σπίρτο··. Ἀλλοιώτικα, σὲ ποιὸ μαγαζί, ἐδῶ-πάνω, θὰ εὕρισκα;..

Κατόπιν, ἔθεσε δοκιμαστικῶς εἰς κίνησιν τὴν μηχανήν, καὶ μειδίαμα ἐφώτισε τὸ πρόσωπόν του.

«Ἔτρεξεν εἰς τὴν μὶς Μπρίδζ...» (Σ. 223, σελ. α'.)

—Ὅλα πᾶνε καλά! ἐφώναξε· τί χαρά!

Πραγματικῶς ὁ κινητὴρ, μὲ ρυθμικὸν κρότον, ἐλειτούργει κανονικώτατα.

Ἐστάθη ἀκόμη μίαν στιγμὴν ὁ Καγιὲτ, διὰ νὰ κούσῃ αὐτὸν τὸν κρότον, κατόπιν κατῆλθεν, ἐξήτασε τὴν ἕλικα καὶ τέλος εἶπε:

—Λὲς καὶ ὅ,τι ἔγῃνε ἀπὸ τὴν ἀποθήκη αὐτὸ τὸ παιχνιδάκι!.. Ἂν κανένας ἀπὸ σᾶς μπορέσῃ νὰ μὲ ξεκινήσῃ, θὰ κατεβῶ μ' αὐτὸ ὅπως μὲ τὸν ἀσανσὲρ τοῦ Πάλας-Ὀτέλ!

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Ραοὺλ ἐφαίνετο πολὺ σκεπτικὸς, ὡς νὰ τοῦ ἦλθε μία ἰδέα, τὴν ὁποίαν δὲν ἐτολμοῦσε νὰ διατυπώσῃ.

Ἐνθαρρυνθεὶς τέλος, ἀπὸ τὴν εὐδιαθεσίαν τοῦ συμπατριώτου του, ἠρώτησε, δείχνων τὸ διπλοῦν ἐδώλιον, τὸ ὁποῖον ἐκόσμει τὸ σκαφίδιον τοῦ ἀεροπλάνου:

—Γιατί ἔχει δύο θέσεις;

—Γιὰ νὰ παίρνω μαζί μου ἀρκετὴ προμήθεια σπίρτου, ἀπεκρίθη ὁ Καγιέτ. Βλέπεις ὅτι στὸ δεύτερο κάθισμα εἶνε ἡ συμπληρωματικὴ ἀποθήκη. Τώρα ὅμως εἶνε ἀδειανὴ καὶ θὰ τὴν γεμίσω μὲ νερὸ, γιὰ νὰ ἔχω τὸ βάρος ποῦ χρειάζεται. Ἀλλοιώτικα τὸ ἀεροπλάνο δὲν θὰ ἰσορροποῦσε καλὰ γιὰ τὴν κατάβασι.

Καὶ λέγων αὐτά, ὁ νέος ἐστρέφετο καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἐξετάζων ἀνησύχως τὸ γυμνὸν ὁροπέδιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκοντο.

—Ἀλήθεια ὅμως, ἐξηκολούθησε, θᾶ βρῶ νερὸ 'ς αὐτὰ τὰ κατσάβραχα;

Ἡ μὶς Μπρίδζ ἔδειξε τὰς κενὰς στάμνας, ποῦ ἐκουβαλοῦσαν μαζί των εἰς τὰ βουνὰ, καὶ μετ' ὀλίγον ἐξηκριβώθη ὅτι, παρεκτὸς τῶν φλασκίων, ποῦ εἶχεν ἐπάνω του κάθε ταξειδιώτης, δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο νερὸν εἰς τὰς ξηρὰς ἐκείνας κορυφάς.

—Ὀ κὲ μπαρμπαριντάντ! ἀνέκραξεν ὁ ἀεροπόρος ποῦ εἶχε μάθῃ νὰ μεταχειρίζεται τὴν ἱσπανικὴν αὐτὴν βλασφημίαν. Θὰ ὑποχρεωθῶ νὰ σαβουρώσω τὴ μηχανή μου μὲ πότρες, καὶ δὲν εἶνε καλὸ, γιατὶ κουνιοῦνται, πηγαινοέρχονται···

Ὁ Ραοὺλ τότε τὸ ἀπεφάσισε. Καὶ μὲ φωνὴν, ἠλλοιωμένην ὀλίγον ἀπὸ συγκίνησιν, ἠρώτησε:

—Τί βάρος σᾶς χρειάζεται, γιὰ νὰ ἰσορροπήσῃ τὸ ἀεροπλάνο;

—Καμμιὰ πενηνταριὰ κιλά.

Ὁ μικρὸς ἐξέπεμψε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἀμέσως ἐπρότεινε:

—Ζωγίζω σαράντα-τρία. Μὲ παίρνετε γιὰ ἐπιβάτη;

—Ἐσένα;

—Μάλιστα. Θὰ ἤμουν τόσο εὐτυχὴς ἂν κατέβαινα ἀπὸ δῶ μαζί σας!

—Μὰ δὲν φοβᾶσαι;

—Εἶμαι Γάλλος καθὼς καὶ σεῖς!

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἐνθουσίασε τὸν ἀεροπόρον, ὁ ὁποῖος ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Ραοὺλ κ' ἐφώναξε:

—Ὡραῖα τὸ εἶπες, παπριώτη!·· Ὡρισμένως μοῦ ἀρέσεις, καὶ ἂν οἱ γονεῖς σου σάφινουν, σύμφωνοι, σὲ παίρνω! Ἀλλὰ, ξέρεις, χωρὶς καμμιὰ εὐθύνη. Δὲν ἐγγυοῦμαι γιὰ τὰ κόκκαλά σου...

Ταῦτα λέγων, ὁ Καγιὲτ ἐστράφη πρὸς τὴν μὶς Μπρίδζ καὶ τοὺς ἄλλους, ὡς νὰ τοὺς ἐρωτοῦσε τί ἰδέαν εἶχαν αὐτοὶ διὰ τὴν τολμηρὰν πρότασιν τοῦ μικροῦ. Ἡ μὶς Μπρίδζ ἔλαβε τότε τὸν λόγον.

—Ὁ μικρὸς αὐτὸς μπόϋ, εἶπε, δὲν

εἶνε συγγενής μας. Εἶνε μόνος κ' ἐλεύθερος. Ἂν θέλῃ νὰ φύγῃ μαζί σας, δὲν μπορεῦμε νὰ τὸν ἐμποδίσωμε.

—Ὁρίστε. Βλέπετε; ἔκαμε θριαμβευτικῶς ὁ Ραοὺλ, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν νέον του φίλον.

—Τότε λοιπὸν, παιδί μου, κλεῖσε τὴς βαλίζες σου, πλήρωσε τὸ λογαριασμὸ τοῦ ξενοδόχου, ἀποχαιρέτησε τοὺς φίλους σου καὶ πέρασε ἀπὸ τὸ γκισὲ νὰ βγάλῃς εἰσιτήριο, γιατὶ φεύγουμε!.. Φθάνει πιὰ Κορδιλλέρα, τὴ βαρέθηκα. Δὲν βλέπω τὴν ὥρα νὰ φθάσω κάτω... Ἄ, τὸ κεφαλάκι μου!. Μὰ δὲν εἶνε τόποι αὐτοὶ γιὰ χριστιανοὺς ἐδῶ-πάνω!

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἐπερίμενε νὰ τοῦ τὸ ξαναποῦν καὶ τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαράν του, ἔτρεξεν εἰς τὴν μὶς Μπρίδζ.

—Θέλει, μὶς!. Μαζί του μπορῶ ἄφοβα νὰ γυρίσω στὴν Ἀργεντινή· δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ναί, ἀπεκρίθη χαμηλοφώνως ἡ Ἀμερικανίς· εἶνε πιθανὸν νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ στὸ παιδί ποῦ ἐπέρασε τὰς Ἄνδεις μὲ ἀεροπλάνο, ἐκεῖνο ποῦ παρουσίασε τὸ τέκ στὴν Τράπεζα τῆς Μενδόζας... καλλίτερα ὅμως νὰ μὴ φανῇς 'ς ἐκείνη τὴν πόλι.

—Ἄ, μπά! δὲν ξαναπατῶ στὴ Μενδόζα! ἀνέκραξεν ὁ Ραοὺλ.

—Ὄχι, ὑπέλαβεν ὁ Καγιὲτ, δὲν θὰ πᾶμε στὴ Μενδόζα· οἱ φίλοι μὲ περιμένουν στὸ Ζουνκὰλ, κι' ἀπὸ ἐκεῖ κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὴν Καρδόβα καὶ τὸ Μπουένος Ἄϋρες... Δηλαδὴ, ἂν θέλῃ ὁ Θεός. Γιατὶ πρέπει πρῶτα νὰ φθάσωμε κάτω, χωρὶς νὰ τσακισθοῦμε.

Μετ' ὀλίγον, ἀφοῦ ἐσήκωσε τὸ χέρι του διὰ νὰ ἰδῇ ἀπὸ ποῦ ἐφυσοῦσεν, ὁ ἀεροπόρος εἶπε:

—Οἱ ὅροι εἶνε καλοί... ὄχι πολὺ δυνατὸς ὁ Παμπέρος (1)... Μποροῦμε νὰ πηγαίνωμε. Ἕσαι ἕτοιμος, μικρέ μου.

Ἀμέσως ὁ Καγιὲτ ἐσήκωσεν ἀπὸ τὸ δεύτερον ἐδώλιον τὸ ἄδειον δοχεῖον τῆς βενζίνας, πρασήρμασε τὸν σωλῆνα τοῦ κινητῆρος εἰς τὸ ἄλλο δοχεῖο, τὸ γεμάτον, ποῦ εὑρίσκετο ἄνωθεν τοῦ σκαφιδίου, ἐδοκίμασεν ἀκόμη μίαν φορὰν τὸν κινητῆρα καὶ ἀνέκραξε:

—Ὅλα ἕτοιμα!.. Οἱ ἐπιβάται ὅσοι εἶνε γιὰ τὴν Ἀργεντινὴ, νὰ λάβουν τὰς θέσεις των!

Ἡ μὶς Μπρίδζ εἶχεν ἐξηγήσῃ τὰ συμβαίνοντα εἰς τοὺς συντρόφους της, οἱ ὁποῖοι, μὲ ὅλην των τὴν ἀπάθειαν, ἐφαίνοντο ἀνήσυχοι καὶ συνεζήτουν ζωηρῶς. Ἀλλ' ὁ Ραοὺλ διέκοψε τὴν συζήτησιν, πλησιάσας καὶ ὑποκλιθεὶς ἐνώπιον τῆς κυρίας του, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶπε μὲ περισσοτέραν ἀφ' ὅσην ἤθελε νὰ δείξῃ συγκίνησιν:

(Ἕπεται συνέχεια)

1) Ἄνεμος εἰδικὸς εἰς τὴν Ἀργεντινήν.

Η ΟΜΙΧΛΗ

Ὁ ἥλιος μόλις εἶχε δύσει.

Ὁ βάτραχος ἐκόλαζε τὸ θραδυνὸ τρογοῦδί του, ποῦ δὲν εἶχε τελειώμό. Ἡ μέλισσα μπῆκε στὴν κυψέλη της, καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἔκλαιγαν, ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ κοιμηθοῦν. Τὸ λουλοῦδι σφάλισε τὰ πέταλά του καὶ ἔγυρε τὸ κεφάλι του, τὸ πουλὶ ἔχωσε τὸ κεφαλάκι του κάτω ἀπ' τὴ φτεροῦγα του, καὶ τὸ ἐλάφι ξαπλώθηκε χάμω στὸ φιλὸ μαλακὸ χορτάρι τοῦ λειβάδιοῦ.

Στὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ ὁ γέρο-καντηλανάφτης χτύπησε τὴν καμπάνα καὶ ὕστερα πρόβηξε κατὰ τὸ σπίτι του. Στὸ δρόμο κουβέντιασε λιγάκι μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ κάναν τὸ θραδυνὸ περίπατό τους, ἢ ποῦ καπνίζαν τὴν πίπα τους μπροστὰ στὴν πόρτα. Ὕστερα εἶπε καληνύχτα καὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα.

Σιγὰ σιγὰ ἡσύχασαν ὅλα, καὶ ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζῃ. Στοῦ παπᾶ καὶ στοῦ γιατροῦ τὸ σπίτι ἦταν ἀκόμη φῶς. Στὰ σπίτια ὅμως τῶν χωρικῶν ἦταν σκοτάδι, γιατὶ αὐτοὶ σηκώνονται τὸ καλοκαίρι πρωὶ καὶ πρέπει νὰ πέφτουν νωρίς.

Τὰ ἄστρα ἔφεγγαν στὸν οὐρανὸ καὶ τὸ φεγγάρι ἀνέβαινε ὅλο καὶ ψηλότερα. Στὸ χωριὸ κάτω γαύγιζε ἕνα σκυλί, ἀλλὰ βέβαια στὸ ὄνειρό του, γιατὶ δὲν ὑπῆρχε καμμία ἀφορμὴ νὰ γαυγίζῃ.

—Εἶνε κανένας ἐδῶ;» ἠρώτησε ἡ ὁμίχλη.

Ἀλλὰ δὲν ἔλαβε ἀπάντησιν, ἐπειδὴ κανένας δὲν ἦταν ἐκεῖ.

Τότε παρουσιάστηκε ἡ ὁμίχλη μὲ τὰ διαφανῆ, ἐλαφρὰ φορέματά της. Ἐχόρευε ἀπὸ πάνω στὰ λειβάδια, ἀπάνω, κάτω, ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ὕστερα ἐκάθησε ἥσυχη λίγην ὥρα, καὶ πάλι ξανάρχισε τὸ χορό της. Πέρασε ἀπὸ τὴ λίμνη καὶ μπῆκε στὸ δάσος, ὅπου ἀγκάλιαζε τὰ δένδρα μὲ τὰ μακρυά, ὑγρὰ μπράτσα της.

—«Ποιὰ εἶσαι σύ;» ρώτησε ἡ ἀγριοβιολέττα, ποῦ στεκόταν καὶ σκόρπιζε τὴν εὐωδία της γιὰ δική της εὐχαρίστηση.

Ἡ ὁμίχλη δὲν ἀπήντησε, ἀλλὰ ἐξακολούθησε νὰ χορεύῃ.

—«Ποιὰ εἶσαι σύ; ξαναρώτησε ἡ ἀγριοβιολέττα· «ἀφοῦ δὲ μοῦ ἀπαντᾶς ὑποθέτω πῶς δὲν ἔχεις καλοὺς τρόπους».

—«Τώρα θὰ σὲ περιτυλίξω»», ψιθύρισε ἡ ὁμίχλη, καὶ ἔγυρε ἀπάνω στὴν ἀγριοβιολέττα.

—«Τράβηξε τὰ χέρια σου ἀπὸ δῶ, φίλη! Εἶνε σὰν νὰ ἤμουν μέσα στὴ λίμνη. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ θυμώσῃς ἔτσι ἐπειδὴ σὲ ρώτησα ποιὰ εἶσαι!»

Ἡ ὁμίχλη ξαναστηκώθηκε.

—«Ποιὰ εἶμαι;» εἶπε. «Μὰ καὶ νὰ σοῦ τῶλεγα, δὲν θὰ τὸ καταλάβαινες».

—«Γιὰ δοκίμασε», παρεκάλεσε ἡ ἀγριοβιολέττα.

—«Εἶμαι ἡ δροσιὰ ἀπάνω στὸ λουλοῦδι, τὸ σύννεφο στὸν οὐρανὸ καὶ ἡ ὁμίχλη στὸ λειβάδι», ἄρχισε ἡ ὁμίχλη.

—Τί εἶνε αὐτό;» εἶπε ἡ ἀγριοβιολέττα. «Ξαναπέστο ἄλλη μιὰ φορά! Τὴ δροσιὰ τὴν ξέρω. Κάθεται κάθε πρωὶ ἀπάνω στὰ φύλλα μου, καὶ δὲ μοῦ φαίνεται νὰ σοῦ μοιάζῃ.

—Ναί, καὶ μολαταῦτα ἐγὼ εἶμαι» εἶπε ἡ ὁμίχλη λυπημένη. «Ἀλλὰ κανένας δὲ μὲ γνωρίζει. Πρέπει νὰ περάσω τὴ ζωή μου μὲ διάφορες μορφές. Κάποτε εἶμαι ἡ δροσιὰ στὰ λουλούδια, κάποτε εἶμαι δροχή, καὶ κάποτε εἶμαι ἕνα δροσερὸ ρυάκι μέσα στὸ δάσος».

—«Αὐτὴ εἶνε μία περίεργη ἱστορία, εἶπε ἡ ἀγριοβιολέττα. «Δὲν θέλεις νὰ μοῦ τὴν διηγηθῆς; Ἡ νύχτα εἶνε τόσο μεγάλη, καὶ καμμιὰ φορὰ στάλη θεία στενοχωριέμαι.»

—«Εἶνε μία λυπητερὴ ἱστορία», ἀπήντησε ἡ ὁμίχλη, «ἀλλὰ θὰ σοῦ τὴν διηγηθῶ εὐχαριστῶς».

Καὶ ἠθέλησε νὰ ξαπλωθῇ, ἀλλὰ ἡ ἀγριοβιολέττα ἐκούνησε τρομαγμένη ὅλα της τὰ φύλλα.

—«Κάνε μου τὴ χάρη καὶ μὴν ἔρχεσαι ἔτσι κοντά,» εἶπε, «τοὐλάχιστον πρὶν συστηθῆς ὅπως πρέπει. Ἐμένα δὲ μάρεσε νὰ πιάνω ἀμέσως μεγάλες φιλίες μὲ ἀνθρώπους ποῦ δὲν γνωρίζω».

Ἡ ὁμίχλη ξαπλώθηκε λίγο παρὰ κάτω, καὶ ἄρχισε νὰ διηγῆται:

«Ἐγεννήθηκα βαθειὰ μέσα στὴ γῆ, πολὺ πιὸ βαθειὰ ἀπ' ὅ,τι φτάνουν οἱ ρίζες σου. Ἐκεῖ εἴδαμε, οἱ ἀδερφές μου κι' ἐγὼ—γιατὶ ἐμεῖς ἤμαστε μεγάλη οἰκογένεια, πρέπει νὰ ξέρεις—τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ ἤμαστε καθαρὲς, μικρὲς πηγές, καὶ ἐκεῖ ἐμείναμε πολὺν καιρὸ κρυμμένες

Μὰ μιὰ μέρα ἐβγήκαμε ἔξω στὸν ἥλιο, σ' ἕνα λειβάδι. Δὲν μπορεῖς νὰ φανασθῆς, τί τρέλλα ποῦ ἦταν νὰ τρέχῃς ἔτσι μέσα στὸ δάσος. Πηδούσαμε πάνω ἀπὸ τὶς πέτρες, καὶ ἐβρέχαμε τὴν ὄχθη. Ὡραῖα ψαράκια ἐκολυμποῦσαν μέσα μας, καὶ τὰ δένδρα ἔσκυβαν ἀπὸ πάνω μας, καὶ καθρέφτιζαν τὰ φύλλα τους μέσα στὸ νερό μας. Ὅταν ἔπαφτε κανένα φύλλο, τὸ κουνούσαμε καὶ τὸ χαϊδεύαμε καὶ τὸ πηγαίναμε μακρυά. Ἄ, ἦταν ὡραία. Ἦταν ὁ ποιὸ εὐτυχισμένος καιρὸς τῆς ζωῆς μου».

(Karl Ewald) (Ἕπεται συνέχεια)

Μετάφρασις ΗΛΕΚΤΡΑΣ Λ.

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΟΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

—Πιὸ σιγά! Ἤθελα νὰ πῶ πιὸ σιγά. Φοβοῦμαι δυστυχήματα.

Ὁ ἀμαξᾶς, ἐννοῶν ἀπὸ τὴν προφορὰν τοῦ πελάτου του ὅτι εἶνε ξένος, τὸν δικαιολογεῖ καὶ μετριάζει ὀλίγον τὸ τρέξιμον τοῦ ἀλόγου.

Ἔξαφνα, φοβερὰ ὑποψία περνᾷ ἀπὸ τὸν νοῦν τοῦ Μωρίς: Μήπως ὁ ἀμαξᾶς αὐτὸς εἶνε συνεννοημένος; Μήπως εἶνε ἀπὸ τὴ συμμορία; Μήπως εἶνε ὁ «Ρ» ὁ ἴδιος;... Γιατὶ ὄχι; Δὲν ἐφρόντισε νὰ τὸν παρατηρήσῃ καλά, ὅταν ἀνέβη εἰς τὸ ἁμάξι· ἐνθυμεῖται μόνον, ὅτι ἦτο τυλιγμένος σ' ἕνα μεγάλον ἀδιάβροχον...

Τὸ Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον εἶνε τώρα πλησίον. Ὁ Μωρὶς ἀνοίγει τὴν θυρίδα, ποὺ ἔχουν τάγγλικὰ ἁμάξια εἰς τὴν σκέπην των, διὰ νὰ ἐπικοινωνῇ ὁ ἐπιβάτης μὲ τὸν ἀμαξᾶν, καὶ τὸν βλέπει. Εἶνε ἕνας ἄνθρωπος μὲ μεγάλον μουστάκι, μὲ πρόσωπον μαυρισμένον ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ τὴν ἐρημίαν, μὲ φυσιογνωμίαν ἤρεμον καὶ εἰλικρινῆ.

—Ἀπατήθηκα! ἐσυλλογίσθη ὁ Μωρίς· ὁ κίνδυνος δὲν εἶνε ἀπὸ ἐδῶ.

Ἔξαφνα, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ Μπέκερ-Στρήτ, τὸ ἄλογον γλυστρᾷ καὶ γονατίζει.

Ὁ ἀμαξᾶς πηδᾷ ἀμέσως κάτω καὶ λέγει:

—Δὲν εἶνε τίποτε! Σὲ δυὸ δευτερόλεπτα ξεκινοῦμε!

Ἀλλ' ὁ Μωρὶς ὑποπτεύεται, καταβαίνει ἀπὸ τὸ ἁμαξάκι καὶ καθὼς περνᾷ ἐν ἀγοραῖον αὐτοκίνητον ἄδειον, τὸ σταματᾷ, πληρώνει τὸν ἀμαξᾶ του καὶ χώνεται μέσα.

Ἡ ταραχή του εἶνε τόση, ὥστε δὲν ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως, ὅτι τὸ αὐτοκίνητον ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ Στράνδ καὶ τρέχει τώρα ὁλοταχῶς πρὸς διεύθυνσιν ἀντίθετον τοῦ Βασιλικοῦ Ξενοδοχείου.

Μόλις τὸ ἀντελήφθη, ἐφώναξεν εἰς τὸν σωφὲρ νὰ σταθῇ. Τὸ αὐτοκίνητον ἐπεβράδυνε τὸν δρόμον του κ' ἐστάθη. Ὁ Μωρὶς ἐπετάχθη ἔξω.

—Μὰ ποῦ μὲ πᾶς; ἠρώτησε τὸν σωφέρ.

—Εἰς τὸ Ἄλδρεδ-Στρήτ, κύριε, καθὼς μοῦ εἴπατε! ἀπήντησεν αὐτός.

—Εἰς τὸ Ἄλδρεδ-Στρήτ; ἐφέλλισεν ὁ Μωρίς· ἐγὼ σοῦ εἶπα τέτοιο πρᾶγμα; Ἔκαμα λάθος. Θέλω νὰ πάω στὸ Βασιλικὸ Ξενοδοχεῖο!

—Μὰ ἐκεῖ κοντὰ εἴμαστε, ὅταν μ' ἐπήρατε! μουρμουρίζει ὁ σωφέρ· εὐτυχῶς δὲν ἀπεμακρυνθήκαμε καὶ πολὺ· εἴκοσι λεπτῶν δουλειά.

Ὁ Μωρίς, κατακλυζόμενος, σκουπίζει τὸ μέτωπόν του.

—Μὰ εἶμαι ζαλισμένος τόσο πολύ, συλλογίζεται, ὥστε νὰ δώσω, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, τὴν διεύθυνσίν μου, ἀντὶ τῆς διευθύνσεως τοῦ μαρκησίου;... Μὰ ἂς φθάσω ἐπιτέλους! εἶνε καιρός...

Ψάχνεται τότε καὶ ἐκβάλλει στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, ἐγγίζων, ὑπὸ τὸ ὕφασμα τοῦ σακακιοῦ του, δραγμένον ἀκόμη, τὸν πολύτιμον φάκελλον...

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ ἐκνευρισμός του εἶνε τόσος, ὥστε εὔχεται νὰ εὑρεθῇ ἀμέσως ἐνώπιον τοῦ κινδύνου ποὺ τὸν περιτριγυρίζει, τοῦ ἀγνώστου, τοῦ ἀορίστου αὐτοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον αἰσθάνεται κρεμάμενον ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του.

Καὶ ὅμως πόσον πλανᾶται, πόσον ἔχει ὅδικον νὰ φοβῆται τὴν ἐπάνοδον τοῦ «Ρ»! Διότι τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὁ μεγάλος κλέπτης ἔχει μπελάδες μὲ τοὺς ἀστυνομικούς, ποὺ ἐστάλησαν νὰ τὸν εὕρουν καὶ, μὲ ὅλην του τὴν δεξιότητα, δύσκολα θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια των.

Ἐν τούτοις, ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις ποὺ ἀντήλλαξε μὲ τὸν ἀστυνόμον, ὁ «Ρ» συνέλαβεν ἕνα σχέδιον.

—Εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ ἐπεφορτίσθητε νὰ ἐπανεύρετε, ἐδήλωσεν. Εἶμαι ὁ Μωρὶς Ζιλλάρ, ὁ προστατευόμενος τοῦ μαρκησίου Δεριν, καὶ πηγαίνω κατ' εὐθείαν ἐκεῖ.

—Πιθανόν, ἀπεκρίθη ὁ ἀστυνόμος, ἀλλὰ γιὰ νὰ σᾶς πιστεύσω, πρέπει νὰ σᾶς φέρω εἰς ἀντιπαράστασιν.

—Ὅπως θέλετε, εἶπεν ὁ «Ρ»· μόνο σᾶς προειδοποιῶ ὅτι θὰ κάμετε γκάφα, κ' ἐπειδὴ ὁ προστάτης μου εἶνε ἄνθρωπος ποὺ σημαίνει, μπορεῖ νὰ τὸ μετανοήσετε. Αὐτὸ σᾶς τὸ λέγω πρὸς τὸ συμφέρον σας, γιατὶ ἐμὲ δὲν μὲ μέλει. Τόσο τὸ καλλίτερο ποὺ θὰ ἔχω ἀπὸ δρόμο συντροφιά. Γιατὶ θὰ μὲ πᾶτε στὸ Βασιλικὸ Ξενοδοχεῖο· δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ἐννοεῖται! θὰ πάω στὸ Βασιλικὸ Ξενοδοχεῖο.

Ὀλίγα λεπτὰ πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Μωρὶς Ζιλλάρ, ὁ κλέπτης, συνοδευόμενος ἀπὸ τέσσαρας πόλισμαν, φθάνει εἰς τὸ Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον. Ὁ θυρωρὸς, νομίζων ὅτι εἶνε ὁ Μωρὶς Ζιλλάρ, τρέχει πρὸς αὐτὸν καὶ μ' ἐνδείξεις μεγάλου σεβασμοῦ, τῷ λέγει:

—Ἡ ἐξοχότης του, ὁ μαρκήσιος Δεριν, δὲν παύει νὰ τηλεφωνῇ δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, διὰ νὰ λάβῃ γιὰ σᾶς πληροφορίας. Μὰ τί ἔγινατε;

—Βλέπετε; λέγει ἀφελῶς ὁ «Ρ»

Ἡ σκάλα τὸν τρομάζει. Φοβεῖται μήπως τοῦ ἐπιτεθοῦν πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ δεύτερον κεφαλόσκαλον. Καὶ διὰ περισσοτέραν ἀσφάλειαν, εἰσέρχεται εἰς τὸν ἀσανσέρ.

Ἐνῷ τὸ κρεμαστὸν βαγονάκι ἀναβαίνει ἀθορύβως, ὁ νέος μετρᾷ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας του...

Τελοσπάντων, εὑρίσκεται πρὸ τῆς θύρας τοῦ διαμερίσματος.

Ὁ ἴδιος ὁ Βωτιὲ τοῦ ἀνοίγει. Ὁ ἀδαμαντοστόλης συσκέπτεται αὐτὴν τὴν ὥραν, μὲ τὸν μαρκήσιν περὶ τῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ λάβουν, διὰ νὰ πέσῃ εἰς τὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας ἡ σπεῖρα τῶν κακοῦργων, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπλήρωσαν δέκα χιλιάδες φράγκα ὡς λύτρα.

—Ὁ Μωρὶς! ἀνακράζει ὁ Βωτιὲ, μεταμορφωμένος ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἔκπληξιν. Ὤ, πόσον χαίρω ποῦ σὲ ξαναβλέπω!

Ὁ μαρκήσιος προστρέχει, διὰ νὰ ἐκφράσῃ καὶ αὐτὸς ὅλην τὴν εὐχαρίστησιν, ποὺ τῷ προξενεῖ ἡ ἀνέλπιστος ἐπίσκεψις.

—Γενναῖο παιδί! ἀνακράζει καταφιλῶν τὸν Μωρίς. Τί ἀντοχίαν, τί ρόβο ποῦ εἴχαμε!

—Σ' ἐνομίζαμε χαμένο! ψιθυρίζει ὁ Βωτιὲ, κινῶν τὸ κεφάλι.

Ὁ Μωρὶς τοῦ ὁποίου τὰ μάτια σπινθηρίζουν, ὀγκᾶται τότε ἀπὸ τὴν τσέπην του τὸν φάκελλον καὶ μὲ φωνὴν πνιγμένην, λέγει:

—Ὁρίστε!

Ἀλλ' ἡ συγκίνησις εἶνε πολὺ ἰσχυρά, αἱ δυνάμεις τοῦ Μωρὶς Ζιλλὰρ ἐξαντλοῦνται καὶ τὸ γενναῖον παιδὶ κλονίζεται καὶ πίπτει εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Βωτιὲ, ψελλίζον:

—Τὰ γράμματα!... τὰ γράμματα!

Παρὰ τὴν κλίνην τοῦ Μωρὶς Ζιλλὰρ, εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ μαρκησίου Δεριν, τρεῖς ἄνθρωποι συνομιλοῦν χαμηλοφώνως: εἶνε ὁ μαρκήσιος, ὁ Βωτιὲ καὶ ἕνας ἰατρὸς, κληθεὶς ἐπειγόντως.

—Ὁ νέος ἔχει δυνατὸ πυρετὸ, λέγει ὁ ἰατρός· ἀλλ' ἔχει γερὴ κρᾶσι καὶ θὰ ναλάβῃ σὲ λίγες ἡμέρες. Θὰ ἐδοκίμασε δέβαια μεγάλη συγκίνησι ἢ μεγάλο τρόμο. Ἄλλως τε τὰ φορέματά του, καθὼς εἴδατε, ἦταν μουσκεμά. Φαίνεται ὅτι θἄπασε στὸ νερό.

Λέγων αὐτά, ὁ ἰατρὸς κυττάζει προσεκτικῶς τοὺς δύο ἀκροατάς του, ἀλλ' οὗτοι δὲν φαίνονται διόλου διατεθειμένοι νὰ τῷ δώσουν καμμίαν ἐξήγησιν, ἐν τοῦ ὁποίου ὁ ἰατρὸς συμπεραίνει ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ μὲ πολὺ παραδόξους πελάτας.

—Αὐτὰ μόνον παραγγέλλετε, γιατρέ; ἐρωτᾷ ἔξαφνα ὁ μαρκήσιος Δεριν.

—Ναί, αὐτὸ τὸ γιατρικὸ γιὰ τὸν πυρετὸ, καὶ ἀνάπαυσι, ἀπόλυτον ἀνάπαυσι! Ἂν ὁ νέος δὲν εἶνε καλλίτερα ὥς τὸ βράδυ, μὲ εἰδοποιεῖτε.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

"ΦΩΤΕΡΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ,,

ΕΧΕΙ ἡ ψυχὴ κάποιους καϊμοὺς ἀλόγιστους
Ποὺ δὲν τοὺς ἔχει τὸ κορμί,
Καὶ τὴ σπαράζουν ἄπαιρα κι' ἄθέλητα
Χωρὶς καημὸν αἰτία καὶ καημὸ
[ἀφορμή.

Ἂν δὲν πληγώθηκες, σταλάζει τὸ αἷμά σου;
Ἂν δὲν ἀρρώστησες, πονεῖς;
Καὶ ὅμως τὴν ὥρα μᾶς χαρᾶς σοῦ θλίβεσαι
Καὶ τὴ στιγμὴ μᾶς εὐτυχίας σο,
[θρηνεῖς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Μοναδικὴ γέφυρα

Ἡ μοναδικὴ αὐτὴ γέφυρα εὑρίσκεται εἰς τὴν Ἰρλανδίαν, πλησίον τοῦ Κόρκ, καὶ εἶνε σκεπασμένη μὲ θόλον ἀπὸ πλίνθους καὶ πέτρας, ὑπὸ τὸν ὁποῖον εἰμποροῦν νὰ στεγασθοῦν ἐν περιπτώσει κακοκαιρίας.

Βασανιστήριον

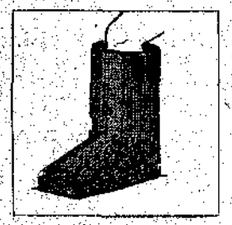

Ἰδοὺ τὸ περίφημο «ἱσπανικὸν ὑπόδημα» ἐν χρήσει εἰς τὴν Ἱσπανίαν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως. Ἔβαζον τὸ πόδι ποὺ καταδίκαν εἰς αὐτὸ τὸ ὑπόδημα, ὅλον ἀπὸ σίδηρον, καὶ ἔχυναν μέσα βραστὸν νερὸν ἢ ἀναλυτὸν μολύβι. Ὁ δυστυχής, ἂν δὲν ἀπέθνησκεν, ἔμενεν ἀνάπηρος εἰς ὅλην του τὴν ζωήν.

Παράξενα σημεῖα

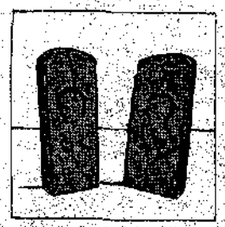

Πριονίσας εἰς δύο ἕνα κορμὸν δένδρου, κάποιος ξυλουργὸς τῆς Λυών, εὗρεν αὐτὰ τὰ σημεῖα ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον, κομμένα ὡς μὲ πυρογραφίαν· δηλαδὴ ἕνα πέταλον καὶ δύο γωνίας. Πῶς ἐσχηματίσθησαν ἐκεῖ μέσα, ἀνεξήγητον.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α'.) Μαγικὴ Εἰκών

Ἰδοὺ ὁ φοβερὸς πυγμάχος. Ποῦ εἶνε ὁ ἀντίπαλός του;

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὁμηρικοῦ Ἥρωος

			Ε			
	ΤΗΣ	ΤΡΙ	ΜΗ	ΤΡΟ	ΑΡΙ	
ΧΙ	ΑΡ	ΠΟ	ΑΡ	ΑΙ	ΠΙ	ΠΑ
	ΜΑΝ	ΠΟΣ	ΧΗΣ	ΤΗΣ	ΣΚΟ	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τέσσαρες ἱερατικοὶ τίτλοι.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νοσταλγίας

Q** r**n n* s**t, d* r**n n* d**t*.

Νὰ ἀναγνωσθῇ τὸ Φωνηεντόλιπον τοῦτο.

ΔΗΛΩΣΙΣ: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται, ἀπαραιτήτως, ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 260ου φύλλου

Παρίσιοι, Μασσαλία, Λυών, Λίλλη.

Ἴδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'

ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Βαθύ σκοτάδι, σκοτάδι χειμωνιάτικης νυκτιᾶς παντοῦ ἁπλώνεται. Εἶναι οἱ χρόνοι τῆς μαυρίλας, εἶναι οἱ χρόνοι ποῦ ἡ Ἑλλὰς ἦταν βουτημένη μέσ' στὴ σκλαβιά.

Ἐπάνω σ' ἑνὸς βουνοῦ τὴν κορυφή, εὑρίσκεται ἕνα μοναστῆρι. Ἡ πόρτες του εἶναι καλὰ μανδαλωμένες. Μέσα στὸ ἱερό, πίσω ἀπ' τὴν Ἁγία Τράπεζα, ἐπάνω σ' ἕνα σκαμνί, κάθεται ἕνας καλόγερος, μὲ πρόσωπο ἀδύνατο, μὲ κεφάλι κατάσπρο, μὲ μακριὰ ἄσπρα γένια, μὲ πρισμένα μάτια ἀπ' τὴν ἀγρυπνιά.

Εἶν' ἀπὸ κείνους τοὺς καλογέρους ποῦ προσπαθοῦσαν μὲ κοῦβε τρόπο νὰ φυλάξουν μιὰ σπίθα, νὰ τὴν ρίξουν μέσα στὴ καρδιὰ τῶν σκλαβωμένων ἑλληνόπουλων, γιὰ ν' ἀνάψῃ μέσα τῶν πυρκαϊὰ πόθου ἐλευθερίας. Ἐμπρός του ἀσκεπῆ κάθονται σταυροπόδι τέσσαρα-πέντε παιδιά, μαθηταί του, τὸν παρατηροῦν κατάματα, καὶ προσέχουν ν' ἀκούσουν τὴ κάθε λέξι του, ποῦ βγαίνει ἀπ' τὰ τρεμουλιασμένα χείλη του. Ἡ πρώτη λέξις ποῦ ἔμαθαν νὰ διαβάζουν, νὰ γράφουν, ἦτο ἡ «ἐλευθερία». Ἀπὸ πάνω των καίει μιὰ ἀσημένια κανδήλα καὶ τοὺς φωτίζει ἀμυδρὰ-ἀμυδρὰ τὰ χλωμὰ πρόσωπά των. Ὅπως ἡ κανδήλα ἐξοδεύει τὸ λάδι της γιὰ νὰ φωτίζῃ, ἔτσι κι' αὐτὸς ἐξοδεύει τῆς τελευταίες ὧρες τῆς ζωῆς του, γιὰ νὰ ἐνσταλάξῃ μέσα στὴ καρδιὰ των, τὸ ἅγιο ἑλληνικὸ αἴσθημα, τὸ ἀρχαῖο μεγαλεῖο τῆς καταδυστυχισμένης πατρίδος.

Οἱ κόποι του δὲν πῆγαν μάταιοι διότι ἡ σπίθα ποῦ τόσο καιρὸ περιεθάλπετο, μεγάλωσε, ξαπλώθηκε, κοκκίνησε, ἄναψε μιὰν ἄσβεστη πυρκαϊὰ ἀπὸ τὴν ὁποίαν πετάχθηκαν οἱ ἀντρειωμένοι ἥρωες τοῦ 21.

Σκλαβωμένος Ἕλλην

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΦΟΥΛΑΣ

Ἀγαπητή μου Φούλα,

Σὲ βλέπω, τἄχασες. Νὰ γράψῃ κανεὶς γράμμα στὸν ἑαυτόν του! Παράξενο, ἀλήθεια, κ' ἔχεις δίκαιο νὰ τὰ χάσῃς γι' αὐτό. Ἀλλά, κορίτσι μου, μάθε πρῶτα κι' ἀρχή, πῶς παραξενιὲς θὰ ἰδῇς πολλὲς σ' αὐτὸν τὸν κόσμο καὶ πρέπει ἀπὸ τώρα ποῦ εἶσαι ἀκόμη μικρὴ νὰ συνειδίσῃς νὰ τὴς ὑπομένῃς. Ἔπειτα, ἔχω σκοπὸ νὰ σὲ συμβουλεύσω, ἀφοῦ σ' ἀγαπῶ ὅσο καμμιὰ ἄλλη, καὶ καθὼς ξέρεις, μονάχα ἐκεῖνη ποῦ σ' ἀγαπᾷ ἀληθινὰ θὰ σὲ συμβουλεύσῃ σωστὰ καὶ ἅγια.

Λοιπὸν ξέρω καλά, πῶς εἶσαι ἕνα καλὸ κορίτσι, πῶς ἀγαπᾷς τ' ἀδέλφια σου, γιατὶ ὅλη τὴν ὥρα μαλώνῃς μ' αὐτά.... Μὴ κοκκινίζῃς. Δὲν πιστεύω νἄλεγες, πῶς μονάχα ἡ ἀδελφοῦλες Ἀγλαΐτσα καὶ Ἀνθοῦλα μαλώνουν καὶ ὅμως ἀγαποῦνται! Ἀγλαΐτσες καὶ Ἀνθοῦλες εἶνε πολλές, πολλές. Ὁρίστε, καὶ ἡ ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου, ἐπειδὴ νόμισε πῶς μαλώνετε μὲ τὸν Φάωνα, ρώτησε ἂν ἤστε ἀδέλφια! Κατάλαβες;—«Κατάλαβα, θὰ πῆς, πῶς καὶ ἡ Ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου θὰ ἦνε ἴσως Ἀγλαΐτσα καὶ θὰ ἔχῃ καὶ τὴ σχετικὴ Ἀνθοῦλα. Βέβαια,· ἀλλοιῶς πῶς θὰ τῆς ἤρχετο νὰ ρωτήσῃ ἕνα τέτοιο πρᾶμμα».—Δὲν ξέρω, ἴσως· ἀλλὰ νὰ σοῦ πῶ, αὐτὰ δὲν μποροῦν νὰ λείψουν κι' ὅλως διόλου. Πές, πῶς ἡ ἀδελφούλα σου σοῦ λέγει: «Ἐγὼ πάρα πολὺ πιὸ πολύ.» Ἐσὺ μὲ περισσότερο πεῖσμα: «Ἐγὼ χίλιες φορὲς πάρα πολὺ πιὸ πολύ». Ἐκείνη: ἑκατομμύριο. Ἐσύ: δισεκατομμύριο... Ἔ, αὐτὸς ὁ πλειστηριασμὸς μπορεῖ νὰ μὴ τελειώσῃ σὲ καιρό;—«Μὰ, θὰ πῆς, ἐγὼ δὲν μάλωσα μὲ τὸν Φάωνα».—Μὰ γι' αὐτὸ δὲν εἶστε καὶ ἀδέλφια!.. Ἔλα, ἀστειεύομαι, ἴσα-ἴσα γι' αὐτὸ σοῦ γράφω καὶ πρόσεξε νὰ διορθωθῇς. Εἶσαι καλὴ καὶ ὅμως φαίνεσαι κακή, γιατὶ φυτρώνεις ἐκεῖ ποῦ δὲν σὲ σπέρνουνε! Ὁ Φάων τἄβαλλε μὲ τὴν Φύσιν, ἡ Φύσις μὲ τὸν Φάωνα. Ἐσὺ τί ἤθελες στὴ μέση; Νὰ πῆς τῆς κυρὰ Φύσεως: «Κυρά μου, λάθος κάμεις· δὲν εἶμαι γραμματοκομιστής. Ὁ,τιδήποτε ἡ διεύθυνσις τῆς Διαπλάσεως καὶ στεῖλε τὸ γράμμα σου. Μαζί σου· δὲν μποροῦν εὔκολα νὰ τὰ βάλουν, ἐμένα ὅμως μ' ἔχουν πρόχειρη.»

Σὲ φιλῶ *Φούλα*

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ ἥλιος ἄφισε τὴ γῆ
Καὶ χύθηκε σκοτάδι,
Τὰ κελαδήματα ἔπαψαν,
Ἐπρόβαλε τὸ βράδυ.

Τὰ δένδρα, τὰ χαμόδενδρα,
Μοῦρα βαρειὰ σκορπίζουν·
Κι' ἀπ' τὸν ἀχρὸ στὰ σπίτια τους
Οἱ γεωργοὶ χωρίζουν.

Παντοῦ σκοτάδι κ' ἐρημιά·
Διαβάτης δὲν περνάει,
Καὶ ἡ μυρολοῦστη δροσιὰ
Νὰ τρουζῇ ἀρχινάει.

Τώρα εἶνε νύχτα· τὸ ἐλαφρὸ
Δυνάμωσε ἀέρι,
Καὶ λάμπει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
Τὸ ἑφτάδιπλο ἀστέρι.

Κύμα τοῦ Βοσπόρου

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Ἦτο προσαρμωνὴ τοῦ νέου Ἔτους,—δὲν εἶνε παρὰ ὀλίγα χρόνια,—καὶ μέσα εἰς ἕνα μικρὸ σπουδαστήριο, μιὰ ἀδελφὴ τοῦ Ἐλέους εἶχε γύρω της τέσσαρα παιδάκια καὶ προσεπάθει νὰ τὰ καθησυχάσῃ μὲ γλυκὰ λόγια καὶ σιγὰ-σιγά. Τὸ μεγαλείτερο κοριτσάκι 12 ἐτῶν ἦτο τὸ ἀπαρηγόρητο· δὲν ἤθελε τίποτε· ἔσυρε τὰ χέρια του ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς καὶ μὲ ὁρμὴν ἔφυγε γιὰ τὸ δωμάτιον τῆς ἀγαπημένης ἀσθενοῦς, ποῦ ἀπ' τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων ἔπαθε μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀπὸ μιὰ παγωνιὰ ὅλου τὸ σῶμάτος. Πόνει, κλαῖει, ἰστορεῖ, κόσμος...

Ἀπ' τὰ ζῶα ὡς τὸν τελευταῖο ἀνθρωπο τοῦ σπιτιοῦ, ὅλοι ἦσαν φαρμακωμένοι καὶ ζαλισμένοι, γιατὶ ἡ ἀσθενὴς μὲ τὴν πλευρίτιδα περιπνευμονία καὶ ἀκόμη δύο ἀσθενείας, ἐφαίνετο χωρὶς πειὰ καμμιὰ δύναμι ν' ἀνθέξῃ. Ἡ διευθύντρια τῶν ἀδελφῶν τῆς ἀφρικανικῆς ἀποστολῆς ποῦ ἔμενε σχεδὸν πάντα κοντά της, ἔρχεται αὐτὴν τὴν φορὰν αὐστηρὰ καὶ σιωπηλὴ μ' ἕνα κάτι ἐς τὸ χέρι της καὶ μὲ σπουδὴ πλησιάζει τὴν ἀπελπισμένην ἀσθενῆ. Ἦτο ὥρα ἑβδόμη τῆς χειμωνιάτικης ἑσπέρας. Ἡ ἄρρωστη ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ εἰς δύο γλώσσας εἶπεν: — Ἂς με σώσῃ. — Τὸ ἁγίασμα ποῦ ἐφάνη εἰς τὴν πόλιν Λουρδ, εἰς μιὰ πτωχὴ κόρη Μυλωνᾶ ἔνδεκα ἐτῶν, πρὸ 50 ἐπάνω κάτω χρόνων, μέσα εἰς τοὺς λόγγους τῶν Πυρηναίων, τὴν ἱστορίαν ὅλην γραμμένην εἰς ὀγκώδες βιβλίον εἶχεν ἡ ἄρρωστη εἰς τὴν βιβλιοθήκην της καὶ αὐτὸ τὸ ἁγίασμα στέλλουν εἰς ὅλα τὰ μοναστήρια καὶ ἀπ' αὐτὸ ἔφερε ἡ μ' εὐγενικὸ ὄνομα καὶ ψυχὴν κυρία ποῦ ἀγαπούσε τὴν ἀσθενῆ ὡς ἀδελφή, τὴν ἐβοήθησε νὰ κατοπιῇ τὴν κοίταλιά καὶ τῶν δύο ὁ νοῦς ἔτρεξε ἐκεῖ, εἰς τὴν ἐμφανισθεῖσαν Παναγίαν.

Ἡ ἄρρωστη σ' ὅλίγο ἔκλεισε τὰ μάτια διὰ νὰ μὴ ξυπνήσῃ πιὰ τὸ πρωὶ μὲ ἀλλαγμένο πρόσωπο. Λάμψις ζωῆς νέας ἐφαίνετο εἰς τὰ σβυσμένα μάτια της καὶ λόγια χαρούμενα καὶ προσευχαὶ ἔβγαιναν ἀπὸ τ' ὡς χθὲς παραμένο στόμα της.

Ἀνθισμένη Βαμβακιά

ΔΕΝ ΤΟΝ ΛΕΓΟΥΝ ΕΤΣΙ

Εἰς χωροφύλαξ θέλων νὰ τιμωρήσῃ ἕνα μικρέμπορον διὰ παράπτωμά τι, τοῦ ζητεῖ τὸ ὄνομα.

— Σπύρος, ἀποκρίνεται ἐκεῖνος, προφανῶς ψευδόμενος.

Ἀλλ' εἷς συνάδελφός του—ὁ χωροφύλαξ εἶχε γράψῃ εἰς τὸ σημειωματάριόν του τὴν λέξιν Σπύρος,—λέγει εἰς τὸν χωροφύλακα: «δὲν τὸν λέγουν ἔτσι». Καὶ ὁ χωροφύλαξ, ἀφῃρημένος, γράφει εἰς τὸ σημειωματάριον, παρὰ τὴν λέξιν Σπύρος: Δὲν τὸν λέγουν ἔτσι.

Νεαρὸς Βδπατρίδης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιατί, Τάκη, κτυπᾷς τὸ γατάκι τὸ κακόμοιρο;

— Νά, γιατί ἡ μάννα μου μὲ δάγκωσε.

— Αἴ, καὶ γιατὶ δὲν δέρνεις αὐτήν;

— Μὰ δὲν ξέρεις, καλέ, ὅτι ἁμαρτίαι γονέων παιδεύουσι τέκνα....

— ! !

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαραμένο Γιοῦλι

* * *

Ὁ διδάσκαλος.—Ὁ πετεινὸς τί μέρος τοῦ λόγου εἶνε;

Ὁ μαθητής.—Ὄνομα ἐπίθετον τριγενὲς καὶ τρικατάληκτον.

Ὁ διδάσκαλος (πειρακτικῶς).—Γιὰ πές μου τὰ τρία του γένη.

Ὁ μαθητής.—Ἀρσενικὸν ὁ πετεινός, θηλυκὸν ἡ κότα, οὐδέτερον τὸ κοτόπουλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυματζούσης Κυανολεύκου

ΤΩΡΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ, ΜΕ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ, ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΞΟΧΑΣ, ΕΙΣ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Ὁ καλλίτερος σύντροφος—τὸ δροσιστικώτερον ἀνάγνωσμα εἶνε

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,, ΚΑΙ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἔχομεν μίαν μεγάλην συλλογὴν τοιούτων θαυμασίων Τόμων, ἑκαστος τῶν ὁποίων τιμᾶται ἀπὸ 1 δραχμῆς μέχρι 10. Συμβουλευθῆτε τὸν Τιμοκατάλογον ποῦ ἐδημοσιεύθη πολλάκις εἰς τὰ ἐφετεινὰ φύλλα καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὰς παραγγελίας σας, διὰ νὰ ἐξασφαλίσετε ἐν ἀφαίρεσιν, ἀπολαυστικὸν καὶ ὠφέλιμον Καλοκαίρι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου

τὴν 9ην Ἰουνίου 1915.

ΚΑΘΩΣ σᾶς εἶπα τὴν ἄλλην φορὰν, ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις τῶν νέων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Δέχομαι Σύλλογὰς μέχρι τῆς 15ης Ἰουνίου· ἀλλὰ καὶ πέραν αὐτῆς τῆς προθεσμίας θὰ δεχθῶ ὅσας θὰ καθυστερήσουν τυχὸν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, ἀρκεῖ νὰ πεισθῶ ἀπὸ τὴν σφραγῖδα, ὅτι ἀνεχώρησαν ἐγκαίρως.

Ὁ Χ. Γ. Λιαπάκης μοῦ γράφει: «Ἡ λύσις τοῦ 24ου φύλλου, τὴν ὁποίαν ἐδημοσιεύσατε εἰς τὸ 26ον, νομίζω ὅτι δὲν εἶνε ὀρθή. Διότι ἡ ἀρόχνη ἑκάστην ἡμέραν ἀναβαίνει 4 μέτρα καὶ τὴν νύκτα κατεβαίνει 3, ὥστε εἰς τέσσαρας ἡμέρας θ' ἀνεβῇ 4 μέτρα. Ἀλλὰ τὴν πέμπτην ἡμέραν ἀναβαίνει καὶ τἄλλα 4 μέτρα καὶ συμπληρώνει τὰ 8 μέτρα τοῦ τοίχου. Ἑπομένως τὸ ταξεῖδί της τελειώνει εἰς 5 ἡμέρας καὶ ὄχι εἰς 8.» Ναί, αὐτὸ εἶνε τὸ σωστό. Ἐγὼ ἐσημείωσα τὴν λύσιν ποῦ εἶχε ἡ ἀπόστειλασα τὸ πρόβλημα, ἀπροσέκτως.

Νὰ φεύγω τὸ καλοκαίρι, Ἐβελίνα; Καὶ πῶς νὰ σᾶς ἀφίνω χωρὶς φύλλον, ποῦ ἴσα-ἴσα τώρα τὸ κολοκαίρι, μὲ τὰς παύσεις, σᾶς χρειάζεται περισσότερον; Ἔτσι ἐγὼ δὲν κάνω παύσεις, γι' ἀγάπη σας. Ναί θὰ πῶ 'στὸν Τέλλον Ἄγραν, ὅτι εἶσαι παλαιὰ συνδρομήτρια, ἀλλὰ τώρα μόλις πῆρες ψευδώνυμον καὶ λαμβάνεις μέρος εἰς τὴν κίνησιν.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν. Μία Τρελλούλα, καὶ ἐλπίζω ὅτι ἀφοῦ κάμῃς ἐξετάσεις καὶ πάρῃς τὰ ἄριστά σου, θὰ μοῦ γράφῃς συχνά.

Τὸ ξεύρω, Μικρὲ Κερκυραῖε, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ κερδοσκοπήσῃς ἀλλὰ νὰ κάμῃς κάτι ποῦ θὰ μὲ ὠφελοῦσε. Ἀλλὰ κατ' ἀρχὴν, δὲν στέλλω εἰς κανένα καταλόγους συνδρομητῶν. Πολλοὶ λόγοι μ' ἐμποδίζουν νὰ τὸ κάμω. Ὥστε μὴ παρεξηγῆς.

Ὀνειροπόλε τῶν Καλαμῶν, μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἐδιάβασα ὅσα μοῦ γράφεις ἀπὸ τὰ Λουτρὰ Καϊάφα. Χαίρω ποῦ ἐγνωρίσθης μὲ τὴν φίλην μου καὶ περνᾶτε τόσον ὡραῖα. Περμένω τώρα νὰ μοῦ γράψῃς ὅτι ἐπέστρεψες εἰς τὴν πόλιν σου καὶ ἀνέλαβες τὴν ἐργασίαν σου· ἀκμαιότερος, μετὰ τὴν θεραπείαν τῶν λουτρῶν.

Τὸ Ἀγκαθάκι μοῦ γράφει ἀπὸ τὸν κῆπόν του, μοῦ στέλλει ἕνα ἑκατομμύριον φιλιὰ, μοῦ ζητεῖ τὸ 25ον φύλλον, ποῦ τοῦ τὸ ξαναστέλλω καὶ μὲ πληροφορεῖ ὅτι γράφει μὲ τὸν ἀδελφόν του ἕνα περιοδικόν. Τιτλοφορεῖται Ἡ «Σοφία μας» καὶ εἶνε μόνον διὰ τοὺς γονεῖς των.—Καὶ εἰς ἀνώτερα!

Διὰ τὴν πτωχὴν Κυριοπούλαν ποῦ ἐσύστησεν ἡ Κυπριακὴ Εὐκλεια, ἔλαβα ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸν Κυματοβόλον Ποσειδῶνα ὁρ. 1. Μὲ τὸ ποσὸν αὐτὸ καὶ μὲ ὅ,τι ἄλλο λάβω τυχὸν κατόπιν ὑπὲρ αὐτῆς, θὰ παραστήσω ἀναλόγως τὴν συνδρομήν της.

Μικρὸ Ἠπειρωτάκι, τὸ γραμματάκι σου μοῦ ἄρεσε πολύ. Ἐκομπόδεσα τὴν ὑπόσχεσί σου, ὅτι θὰ εἶσαι ἀπὸ τοὺς πιὸ τακτικοὺς συνδρομητάς μου καὶ περμένω. Χαιρετίσματα στὴν ἀδελφή σου κ' ἐγὼ τὴν θυμοῦμαι πάντα.

Ναί, Μεσσηνιακὴ Ἀκτή, εὐτυχῶς ὁ Θεὸς εἰσήκουσε τὰς παρακλήσεις μας καὶ ὁ Βασιλεύς μας εἶνε τώρα ἐκτὸς κινδύνου. Ἔτσι ἠσύχασεν ὅλίγον καὶ ὁ σεπτός σας συνάδελφος, ὁ Ὑψηλότατος Πρίγκηψ Παῦλος, καὶ ἐμπορεῖ πάλιν νὰ καταγίνεται μὲ τὴν Διάπλασιν, ποῦ τόσον τοῦ ἀρέσει. Ἔμαθα μάλιστα ὅτι ἔχει ἐπιστεῖλει τὰ ὅλα Γιάννη Ἄρτεμη; Σοῦ ἐζήτησα τὰ κλοπιμαῖα, γιὰ νὰ τὰ ἰδῶ κ' ἐγὼ καὶ νὰ κρίνω. Δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία, ὅτι οὐ εἶσαι πεπεισμένος περὶ τῆς κλοπῆς, ἐπομένως καλῇ τῇ πίστει καταγγέλλεις. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτὸ διὰ νὰ ἐξορίσω τὸ παιδὶ ὡς κλέπτην. Πρέπει νὰ πεισθῶ κ' ἐγώ. Ἢ νὰ μὴ πεισθῶ, καὶ τότε νὰ προσπαθήσω νὰ μεταπείσω καὶ σένα, ὅτι αὐτὸ ποῦ λέγεις «κλεψιά», εἰμπορεῖ νὰ εἶνε μίμησις, ἐπίδρασις, ἐντύπωσις, σύμπτωσις ἐπιτέλους κτλ. Ἀφοῦ ὁμολογεῖς, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἀντιγραφῆς κατὰ λέξιν, ὅλα τἄλλα θὰ ἦσαν ἀμφισβητήσιμα καὶ ἐξεταστέα. Σύμφωνοι; Στεῖλε μου λοιπὸν ἕνα ποίημα τοῦ φίλου μας, τὸ πιὸ ἔνοχο, καὶ ἀντίκρυ ἀντίγραφο τοῦ κλεμμένου, καὶ τὰ ξεναλέμε.

Ὠραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Βαρβαρομάχος Ἑλλάς, Μαραμένο Γιοῦλι, Λίγ' ἀπ' Ὅλα καὶ Τέλλος Ἄγρας.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Σ. ΒΑΛΤΑΤΖΙΟΓΛΟΥ
(Ἐν Καβάρνῃ Ρουμανίας)
Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἵμου
εἰς τοὺς Ἀγῶνας Λύσεων 135ον καὶ 144ον καὶ εἰς τὸν 14ον Ξεσπαθώματ
(Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1913, σελ. 379 καὶ τοῦ 1914, σελ. 371 καὶ 379)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ διπλωματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1915. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀϊδά, κ. (Ν. Γ.) Πανοῦργος Ὀδυσσεύς, α. (Ο. Κ.) Μία Τρελλούλα, κ. (Γ. Π.) Νικηφόρος Οὐρανός, α. (Α. Κ.)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Δάτρις τῆς Ἀρχαιότητος, κ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Καλοκαίρι» τοῦ Θαλασσοπουλιοῦ τοῦ Στόλου.—«Χαιρετισμοὶ» τοῦ Τέλλου Ἄγρα.—Διάφορα τοῦ Λίγ' ἀπ' Ὅλα.—«Ντάν-Ντάν» τοῦ Κεφαλλωνιτάκι.—Διάφορα τοῦ Μαραμένο Γιοῦλι.—«Τὸ Λουτρὸ» τῆς Νησιωτοπούλας.—«Φῶς» τοῦ Σκλαβωμένου Ἕλληνος.—«Ὦ μικρὸς μου-

σικός» τῆς Ἑβελίνας.—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ Τρικυμία», «Ἡ Προσευχή μου», «Νοσταλγία», «Ἀρχαῖον Φρούριον», «Στὸ Βασιλῆ» (ἄτεχνα.)

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἥρωα τοῦ 1913 (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, σὲ συγχαίρω διὰ τὰς ἐξετάσεις) Λευθεριάν στοὺς Σκλάβους (ὄχι, φέτος δὲν θὰ κάμω Κυριακήν) Ἑλληνοπούλαν (σοῦ ἔστειλα Ὁδηγὸν τὸ γραμματοκιβώτιόν μου εἶνε κάτω, εἰς τὴν ἐξώθυραν τοῦ Γραφείου μου) Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου (ἔφυγαν καὶ οἱ ἄλλοι μισοί;) Λήθην (δὲν ὑπάρχουν πλέον ποιήματα τοῦ Ὀρφανίδου· τυχαίως ἠμπορεῖ νὰ εὕρῃ κανεὶς εἰς παλαιοπωλεῖον.) Ὀμηρικὸν Ἥρωα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Ἀάβαρον τοῦ 21 (ἔχει καλῶς) Ἐλπιδοφόρον Κυανόλευκον (δὲν πειράζει· αὐτὸ συμβαίνει) Γεγαντομάχον Ἕλληνα (ναί, ἡ Εὐαγγελίστρια εὑρίσκεται ἀκόμη εἰς τὰ Ἀνάκτορα, εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Βασιλέως.) Καρυάτιδα (μὰ ἂν καταργηθοῦν καὶ τὰ γραπτά, τότε τί θὰ μείνῃ;) Ἰωάννην Π. Ν. (εἶδες, ὅτι σοῦ ἀπήντησα εὐχομαι στὸ ἀδελφάκι σου περαστικά) Ἐλευθερωτὴν (ναί, μόνον οἱ ἑτήσιοι) Κυματοβόλον Ποσειδῶνα (εὔχομαι νὰ λάβῃς γράγορα τελείως.) Ροδοδάκτυλον Ἠὼ (ἔστειλα) Ἰουλίαν Φιλ. (σὲ περιμένω) Ὀμηριάδα («Πρωταμαγιὰ» μοῦ ἔστειλε καὶ ἄλλος· καὶ αὐτὴ ἀπερρίφθη· νομίζω μάλιστα, ὅτι μοῦ ἔστειλαν δυὸ-τρεῖς· διὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ μὴν ἐδιάβαζες τίποτε) Βασιλῆαν τὸν Δράκοντα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) Μποσσουὲτ (δὲν γνωρίζω) Νησιωτοπούλαν (διεβιβάσθη) Αἱματωμένο Ξίφος (δὲν ἔχει σχέσιν.) Ἐλευθερωθεῖσαν Ἤπειρον (τόμους ἔστειλα, εὐχαριστῶ) Ἀγρυπνον Φύλακα, Νεαρὸν Εὐπατρίδην κτλ, κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 9ην Ἰουνίου θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 9 (οἱ ἑξῆς: *5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23*) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1.10, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 οἱ ἑξῆς; *1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24,* πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος, 13ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1914)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3—Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6.50 Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν: Ἄδετος φρ. *7*—Χρυσόδετος φρ. *10.*

Τόμοι 9: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1914, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. *8*—Χρυσόδετος φρ. *10.*

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 150οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 9ης Αὐγούστου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

[*Ἀπὸ σήμερον* ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις ἐγκεκριμένων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἀπὸ τὰς Συλλογὰς, αἱ ὁποῖαι ἐστάλησαν διὰ τὸν νέον 151ον Διαγωνισμόν. Συλλογαὶ Ἀσκήσεων διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον, εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου.]

340. Λεξίγριφος

Σύμφωνο κ' ἕνα δένδρο
Ἑνώθηκαν μαζὺ
Κ' ἔκαμαν ἐπιστήμη
Χρήσιμη καὶ τερπνή.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου

341. Συλλαβόγριφος

Ρῆμα μικρὸν, ἀπρόσωπον
Μὲ κτητικὸν ἑνώνεις
Καὶ μέταλλον γνωστότατον
Ἀμέσως φανερώνεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

342. Στοιχειοτονόγριφος

Ἐὰν κοινοῦ ὀσπρίου,
Ἀλλὰ μὲ ἄλλον τόνον,
Τὸν τράχηλον ἀλλάξῃς,
Ἀρκεῖ τοῦτο καὶ μόνον
Ἀμφιδίων τε ζῶον
Ἐμπρός σου νὰ κυττάξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Σ. Ι. Μακρυμιχάλου

343. Δημώδες Αἴνιγμα

Σιδερένια τὰ πλευρὰ
Τάντερα βαμβακερά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέου Ἕλληνος

344. Πυραμὶς

\+ Οἱ σταυροὶ μουσικὸν ὄργανον.
* + * = Ζῶον ἄγριον.
** + ** = Κατοικία πτηνῶν.
*** + *** = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
**** + **** = Μάθημα ἐμπορικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου τῶν Καλαμιῶν

345. Ἐπιγραφὴ

ΥΟΙΟΠΑΝΟ
ΜΕΓΗΝΥΟΝ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νεαροῦ Εὐπατρίδου

346. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος

—Σήκω, Τάκη, νὰ φᾷς.
—Μὰ τί θὰ φάω;
—Δὲν σοῦ εἶπα;

Ἐστάλη ὑπὸ Δημητρίου Ὀρ. Κατσάρη

347. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν νεοπτελοῦν ἀρχαῖον τραγικὸν ποιητήν, τὰ δὲ τέταρτα γράμματα ἀρχαῖον χαριτωμένον συγγραφέα:

Ἀνήλιος, ἐγρήγορσις, δραστήριος, ἀνισάκις, ἄρτιος, ἀλλότρια, λαβεῖν, λαῦρος, ἄναμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χάριτος

348. Φωνηεντόλιπον

μ - μ - τς - κκλς - τρττ

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντιγόνης Γ. Ραζέλου

349. Γρῖφος

ἀς	εἰς
μ'	τν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλευθερωτοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 15

173. Πηδάλιον (πηδᾷ, λεῖον) — 174. Μήδεια (μαῖ, δῖ, α.) — 175. Καρπὸς - κάπρος.

176. ΑΔΑΜ (στοῦΜΑ ΔΑγκάνει...)
ΔΕΜΑ (τΑ ΜΕΔοντος...)
ΑΜΗΝ (κινΙΝΗ ΜΑς...)
ΜΑΝΑ (ΑΝΑΜαρτητὸς...)

177-179. 1, Ὅπου λαλοῦν πολλοὶ πετεινοί, ἀργεῖ νὰ ξημερώσῃ. 2. Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα. 3, Ματαιότης ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης.—180—185. Διὰ τοῦ Π: πῆρα, Πάρος, ἅρπα, πᾶς, πόλος, κόπος.—186. Σφραγίς.—187. ΠΥΡΑΛΙΣ (Πλησίον, Ὑγρός, Ράδιον, Ἀγάπη, Λύπη, Ἰσχυρός, Στέλλω.)—188. Ἡ ἀπὸ ἔρημα ἢ ἀπὸ εὕρημα.—189. Μίσει τὴν οἴησιν.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 3—9 Ἰουνίου

ΑΘΗΝΩΝ. Κούλα Α. Κονταρίνη, Σπ. Α. Κονταρίνης. Διαβόλακι τῶν Ἀθηνῶν, Ἰωάννης Δ. Λεωνίδας, Μ. Π. Μαρακλῆς, Ἔνδοξος Μαραθωνομάχος, Φεγγαριόπτιση Ἀκτίνα, Κεκρυμμένος Θησαυρός, Λευκὴ Περιστερά, Ἀσπασία Α. Πυλαρινοῦ, Ἀγγελ. Γαβαλᾶς, Σταμ. Γ. Γλυκοκάντης, Δημήτρ. Σ. Πετρόπουλος, Δ. Κ. Κυκριάδης, Βασίλ. Χ. Κασσάνδρας, Παν. Α. Σχίζας, Κάλλιόπη Φ. Τριτάκη, Κωνστ. Θ. Παπαθεοφίλου, Θωμᾶς Α. Δοξιάδης, Χαρ. Π. Τσονόπουλος, Μικροσκοπικὸς Ὑπαξιωματικός.

ΑΙΔΗΨΟΥ. Ἰωάννης Δ. Ἀλεξίου, Βασ. Δ. Ἀλεξίου, Ἐμ. Ζόκαρης, Νικ. Δ. Ἀλεξίου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ. Ἀντ. Ἱερώνυμος.

ΑΡΓΟΥΣ. Ἄγησ. Χρ. Λύγδας.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Θεοχ. Δ. Ξανθός.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Χ. Γ. Λιμπάκης.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Κυματοβόλος Ποσειδῶν, Ἀθ. Ν. Τζώτζης, Γ. Ι. Σακελλαρίου, Χαριλ. Δ. Πανταζῆς,—Ε. Β. Κ.,—Γεώρ. Δ. Δήμος, Νικ. Σ. Θωμελῆς.

ΚΑΛΑΜΩΝ. Μαγ. Δ. Στασινόπουλος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Σπ. Λακκιώτης, Μαρία Κ. Καμβύσα, Μαρὴ Λεβέντη, Λίνα Λεβέντη.

ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ. Κόρη τοῦ Ἰουνίου.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ. Ἀριστ. Κ. Βούλγαρης.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ. Κόρη τῶν Δασῶν, Σουνιάς Ἀθηνᾶ, Ἀνδριάνα Δελατόρα, Αἰκατερίνη Δ. Λοιδωρίκη.

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ. Δημ. Φ. Χαραλάμπους.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ. Διον. Ἀντ. Λαβέρδος.

ΟΔΗΣΣΟΥ. Ἥρως τῶν Βαλκανίων.

ΠΑΤΡΩΝ. Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Ἀθαν. Κ. Λατρώνης, Γιάγκος Π. Νικολόπουλος, Κούλης Α. Ἀναστασόπουλος, Μίμης Ἀναστασόπουλος, Γ. Γ. Μαρκέτος, Ἐλφείντα Ρενέ.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Ἀχιλ. Λεωνταράτος, Ἰωάν. Γ. Λούμος, Πάνος Χ. Κολυβᾶς, Ἀνδρ. Δ. Ζουντᾶς, Διον. Ἀντ. Λεανάρδος.

ΣΥΡΟΥ. Μαρίκα Μπουλιγαράκη, Ἀγγελικὴ Κ. Πιπροόμήτρη, Νικ. Ι. Βάτης.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Μελαχρινὸ Διαβολάκι.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Α. Β. Κόκκας.

ΧΙΟΥ. Δανάη Ι. Τσίμα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΣΤΑΜ. Γ. ΓΛΥΚΟΠΑΝΤΗΣ ἐν Ἀθήναις, ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΔΗΜΟΣ ἐν Ἰωαννίνοις, καὶ ΣΠΥΡ. ΛΑΚΚΙΩΤΗΣ ἐν Κερκύρᾳ. οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουλίου.

Λαρυγγικῶν, Ὠτικῶν

καὶ Ρινοφαρυγγικῶν νόσων

εἰδικὸς ἰατρὸς

Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ἐν Εὐρώπῃ σπουδάσας ἐπὶ πολλὰ ἔτη, δέχεται ἐν τῇ Κλινικῇ του ἀπὸ 10—12 π.μ. καὶ 3—5 μ. μ.

Πλατεῖα Ὁμονοίας καὶ ὁδὸς Δώρου 8α

Τύποις Καταστημάτων «ΝΕΟΥ ΑΣΤΕΩΣ» Κοραῆ 4, Ἀθῆναι.